

*Runotyttö
ja
kultasilmäinen
mies*

 SAGA
EGMONT

SARA STORM

*Runotyttö
ja
kultasilmäinen
mies*

 SAGA
EGMONT

SARA STORM

Sara Storm

Runotyttö ja kultasilmäinen mies

SAGA Egmont

Runotyttö ja kultasilmäinen mies

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2014, 2022 Sara Storm and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728296240

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Nainen leikkii nukkuvaa

Auton valokiilat leikkasivat pimeään pihan halki ja osuivat huoneen takaseinään. Hetken verran Oona toivoi, että auto kuitenkin ajaisi ohi tai kääntyisi pihatiellä ja lähtisi pois, olisi joku vahingossa tänne ajanut. Mutta ei, tähän pihaan auto lipui, ja kuljettaja sammutti sen moottorin. Siitä tiesi, että autoa oli ajanut tämän talon omistaja, Petteri.

Oona vilkaisi kannettavan tietokoneensa kelloa. Se näytti tuskin puolta yhdeksää. Olisiko naurettavaa leikkiä nukkuvaa? Toinen vaihtoehto olisi mennä istumaan iltaa Petterin kanssa, joka oli palannut viikon mittaiselta myyntimatkaltaan Itä-Suomesta. Oona oli saanut olla rauhassa koko viikon, mutta viikonlopuksi se rauha olisi mennyttä.

Jaksaisiko hän, sietäisikö hän miestä? Tai pikemminkin sitä tosiasiaa, että hän oli tehnyt suuren virheen muuttaessaan Santakoskelle Petterin luo niin lyhyen tuttavuuden jälkeen.

Nyt ulko-ovi jo rapsahti auki. Oona teki päätöksensä silmänräpäyksessä. Hän painoi tietokoneen kannen kiinni ja työnsi koneen sängyn alle. Sitten hän kierähti sänkyyn pitkälleen, kääntyi seinään päin ja veti peiton korviin. Lamppua ei tarvinnut sammuttaa, sillä Oona oli naputellut tietokonettaan hämärässä huoneessa. Hän luotti siihen, että tietokoneen näytön kajastus ei ollut näkynyt verhojen läpi ulos asti.

- Oona? Oletko sinä kotona?

Petterin ääni kuului eteisestä. Kuului kahinaa ja kolahduksia, kun mies riisui kenkiään ja ulkovaatteitaan.

Oona ei hievahtanutkaan. Huomenna hän sanoisi Petterille, että oli herännyt aamulla hirvittävän aikaisin töihin, ja siksi väsähtänyt jo kahdeksan jälkeen. Se oli sitä paitsi puoliksi tottakin. Oona oli tavalliseen tapaan lähtenyt siivoamaan lääkärikeskusta jo viiden jälkeen.

Kuului pieni rapsahdus, kun Petteri työnsi oven auki ja kurkisti huoneeseen. Oona yritti kuulostaa siltä, että oli syvässä unessa. Hän hengitti hitaasti ja liioitellen, palleasta asti, äänekkäästi.

Hetken kuunneltuaan Petteri sulki oven ja lähti pois.

Oona valvoi sängyssään ja kuunteli, kuinka Petteri painoi television auki ja laittoi itselleen iltapalaa keittiössä. Uutiset olivat juuri alkaneet. Mikroaaltouuni hurisi ja sitten kilahti. Oona oli tuntevinaan juuston ja tonnikalan tuoksun. Luultavasti Petteri oli lämmittänyt itselleen jääkaapissa ollutta suolaista piirakkaa. Oona oli tehnytkin sen häntä varten. Oli vähintä, että hän laittoi viikonloppuisin miehelle ruokaa, kun ei kerran maksanut mitään asumisestaan. Petteri oli sanonut, ettei hänen tarvinnut maksaa mitään. Tästä omakotitalosta ei ollut velkaa, sillä Petteri oli saanut tämän ennakkoperintönä vanhemmiltaan.

Oona asui Petterin taloa, kun mies reissasi viikot pitkin Suomea, kasteli harvat kukat ja ruokki kissan, joka viihtyi talvellakin paljon ulkona. Velvollisuuksia oli siis hyvin vähän. Eilen posti oli tuonut Petterille sen näköisen kuoren, että se sisälsi sähkölaskun. Oona oli ajatellut tarjoutua maksamaan sen.

Uutiset loppuivat ja vaihtuivat Urheiluruutuun. Petteri siirtyi lautasineen olohuoneeseen ja käänsi kanavaa. Hän ei piitannut urheilusta, niin kuin ei Oonakaan. Niin, alkuun oli tuntunut, että heillä oli paljon yhteistä. Silloin, kun he eivät vielä olleet tavanneet toisiaan, vaan kirjoittaneet puolen vuoden ajan toisilleen viestejä internetin kautta.

Petteri ei halunnut katsoa tosi-tv-sarjaakaan, vaan kanava vaihtui taas. Simpsons-animaatiosarjan äänitehosteet kantautuivat suljetun oven läpi Oonan korviin. Oona käänsi kylkeä, ja häneltä pääsi raskas huokaus. Voi jospa hän olisikin voinut vaipua uneen, niin hänen ei olisi tarvinnut miettiä sitä, mitä joka ilta kahden kuukauden ajan: mitä minä teen? Mihin minä lähden täältä?

Johonkin hänen olisi lähdettävä, se oli selvää. Kutsuessaan hänet tänne asumaan Petteri oli tietysti olettanut, että heille tulisi romanttinen suhde. Niin oli odottanut Oonakin, mutta toisin oli käynyt. Oona oli luullut tuhansien sähköposti- ja chat-viestien perusteella tuntevansa Petterin perin pohjin, mutta oli yllättynyt ikävästi. Vasta asuttuaan muutaman päivän Petterin kanssa saman katon alla hän oli tajunnut, että ihminen oli paljon muutakin kuin kirjoittamiaan sanoja ja ajatuksia. Ihminen oli puhetta, katseita, kosketuksia, tuoksuja, tapoja, mieltymyksiä. Jos ne eivät sopineet yhtään yhteen toisen ihmisen kanssa, oli vaikeaa tuntea viehtymystä.

Tunsiko Petteri samoin, sitä Oona ei tiennyt. Hän ei ollut kehdannut kysyä. Hänen perääntymisensä Petteri oli tietysti huomannut, mutta ei ollut kommentoinut sitä mitenkään. Ehkä Petteri odotti, halusi antaa Oonalle aikaa. Se oli kaunista, mutta Oonasta tuntui, ettei mikään aika maailmassa saisi häntä ihastumaan ja rakastumaan Petteri Varjoseen.

He olivat löytäneet toisensa harrastajakirjoittajien keskustelupalstalta internetistä, ja kirjoittamisesta he saattoivat edelleen käydä hyviä keskusteluja. Petteri kirjoitti novelleja, Oona runoja. Kirjoittaminen oli heille molemmille tärkeää, henkireikä arjen keskellä, tapa purkaa tunteitaan ja tuulettaa ajatuksiaan.

Kotikaupungissaan Helsingissä Oonalla ei ollut enää mitään. Kaupunki oli säästökuurin osana jättänyt kaikkien

määräaikaisten työsopimukset uusimatta siinä sivukirjastossa, jossa Oona oli työskennellyt. Oona oli töiden loppumisesta kuultuaan pommittanut hakemuksilla kaikkia paikkoja, joita suinkin oli keksinyt, tuloksetta. Ajat olivat huonot.

Oona oli alkanut etsiä pienempää vuokra-asuntoa. Silloin Petteri oli ehdottanut, että hän muuttaisikin Santakoskelle. Tulisi kissavahdiksi Petterille, jolla oli suuri omakotitalo viikot tyhjillään. Santakoskella Oona voisi kirjoittaa runoja kaikessa rauhassa ja miettiä tulevaisuuttaan.

Ensin ajatus oli Oonasta ollut pätkähullu. Pari iltaa sitä mielessään pyöriteltään hänestä oli alkanut tuntua, että tämä olisi juuri sitä mitä hän tarvitsi: uusi ympäristö ja uudet ihmiset kolmensadan kilometrin päässä vanhasta kotikaupungista. Kaukana kaikesta ikävästä, yt-neuvotteluista, asunto-ongelmista, äidistä ja siskosta jotka voivottelivat hänen työttömyyttään suureen ääneen.

Nyt minä uskallan, nyt minä heittäydyn, edes kerran elämässäni, Oona oli ajatellut riehakkaana pakatessaan. Hän ei ollut tuntenut enää itseään tavalliseksi ja harmaaksi kirjastovirjailijaksi, hän oli ollut boheemi runoilija, joka säntäsi kohti seikkailuja.

Kaikki oli tapahtunut niin vauhdilla, että suurin osa hänen tavaroistaan oli edelleen maksullisessa minivarastossa Helsingissä. Siellä olivat jo kaksi kuukautta olleet huonekalut, astiat ja kesävaatteet sekä kaksitoista banaaniatikollista kirjoja.

Kello tuli yhdeksän, vasta. Oonan teki mieli nousta sängylle istumaan seinää vasten ja ottaa kannettava tietokone syliinsä. Hän ei kuitenkaan uskaltanut. Mitä jos Petteri tulisikin vielä kurkistamaan, nukkuiko hän todella? Miten hän selittäisi miehelle, ettei ollut tullut edes tervehtimään tätä?

Simpsonit loppuivat, riehakas tunnusmusiikki kaikui ärsyttävänä olohuoneesta. Petterin askeleet lähestyivät. Oona puristi silmänsä kiinni. Oven kohdalla kuului äänekäs röyhtäys. Mies jatkoi matkaa vessaan, joka oli Oonan käyttämän huoneen vieressä. Oona painoi kädet korvilleen, mutta kuuli silti äänekkään lorotuksen.

Miten tässä näin oli käynytkin? Miksi kaikki Petteristä lähtevä äänikin ärsytti häntä näin paljon?

Täällä hän kuitenkin oli, asui miehen talossa. Ja huomenna hän taas teeskentelisi, että kaikki olisi hyvin. Hän keittäisi Petterille suuren kattilallisen lihasoppaa mummonsa reseptillä, ja jos mies tulisi liian lähelle istumaan sohvalla, hän siirtyisi huomaamattomasti pikkuisen kauemmaksi. Sen verran, että mies ymmärtäisi, mutta ei loukkaantuisi aivan verisesti.

- Pushkin tuli sisälle vasta puolen yön aikaan, Petteri sanoi ja haukotteli makeasti. Oona toivoi, että mies olisi laittanut käden suunsa eteen niin tehdessään ja niin toivoessaan tunsu itsensä hienostelijaksi.

- Joo, minä heräsin sen naukumiseen. Olin juuri nousemassa päästämään sitä, kun kuulin että sinä olitkin jo tullut ja avasit sille oven, Oona sanoi.

- Joo, tulin jo puoli yhdeksän tienoissa.

Kuulostiko Petterin ääni siltä, että hän tiesi Oonankin oikeasti olleen hereillä? Oona vilkaisi miehen kasvoja, mutta ei osannut päätellä niiden ilmeestä mitään. Petterin leukaperät sinersivät tummasta sängestä. Oonasta näytti, että miehen posket ja leuka olivat viikossa jälleen leventyneet. Mies istui päivät autossa tai pitkillä lounailla asiakkaiden kanssa syömässä hyvin ja makasi illat hotellihuoneissa katsomassa televisiota. Sellainen lihotti. Miksi minä mietin Petterin ylikiloja, itsehän tuo ne kantaa, Oona soimasi itseään.

- Ai niin varhain? Minä olin sitten nukahtanut jo. Ajattelin että menen hetkeksi pitkälleni ja suljen silmäni, mutta olikin niin väsähtänyt aikaisesta heräämisestä, että Nukku-Matti vei. Ota kahvia, minä keitin siitä uudesta ranskalaisesta tummapaahoisesta, jota sinä viikko sitten toit. Se on aika hyvää minusta. Haluaisitko sinä voisarvia, minä voin paistaa pakkasesta?

Oona kääntyi laittamaan uunin päälle ja tunsu häpeää. Häntä nolotti oma teeskentelynsä, tämä naurettava tekopirteä lörpöttelynsä. Oikeasti hän oli kaikkea muuta kuin iloinen ja huoleton. Jos hän olisi kehdannut, hän olisi häipynyt jonnekin heti herättyään. Hän oli toivonut, että Petteri olisi nukkunut myöhään, sitten hän olisi voinut hyvällä syyllä lähteä vaikka kauppaan tai ulkoilemaan ja jättää miehen nukkumaan.

Kello kävi kuitenkin vasta yhdeksää, kun Petteri nousi sängystä.

- Voin minä ottaa, mies sanoi, kaatoi itselleen kahvia ja istui pöydän ääreen Oonaa vastapäätä.

Oona singahti hakemaan voisarvipussin pakastimesta ja alkoi asetella leivonnaisia leivinpaperin päälle pellille.

- Nämä Pirkka-croissantit ovat kyllä ihan valtavan hyviä, hän höpötti.

Petteri poimi tyhjän pussin käteensä.

- Nämä onkin näköjään tehty Ranskassa, hän huomautti arvostelevalla äänellä.

- Kyllä minusta on perusteltua silloin ostaa ulkomailla tehtyä, jos ei ole tarjolla vastaavaa Suomessa valmistettua tuotetta, Oona sanoi ja yritti olla näyttämättä, miten miehen sanat häntä harmittivat. Se että ne harmittivat, harmitti vielä lisää. Miksi hän takertui kaikkiin Petterin sanoihin ja ärsyyntyi niistä?

Petteri oli jo avannut sanomalehden ja luki ulkomaan osastolta ääneen uutista, jossa kerrottiin Sudanissa olevan

edelleen vaikea tilanne. Oona nieli huomautuksensa siitä, että oli kyllä lukenut saman uutisen, eikä sitä tarvinnut siten hänelle lukea ääneen.

- Kansainvälistä apua tarvitaan, joo joo, Petteri hymähti. - Eli suomalaistenkin pitäisi taas kaivaa kuvettaan, sitä se tarkoittaa. Minkä takia meidän pitäisi sinnekin lähettää rahaa, en tajua ollenkaan.

- Etkö tosiaan? Siellä kuolee ihmisiä kuin kärpäsiä. Eikö se ole aika hyvä syy auttaa?

Oona sulki suunsa nolona. Sanat olivat livahtaneet hänen huuliltaan kuin varkain.

- No joo, onhan se kauheaa, Petteri myönsi. - Mutta on meillä täällä omassakin maassa ihmisiä hädässä.

- Niin, onhan se niinkin, Oona sanoi sävyisästi. Hän olisi halunnut sanoa jotain ihan muuta. Että Suomessa ei kukaan kuitenkaan kuollut janoon ja nälkään. Että kun Suomi aikoinaan kävi sotaa ja kansa kärsi puutetta, ulkomailta tuli tänne ruoka- ja muuta apua, ja nyt oli meidän vuoromme auttaa.

Hän ei kuitenkaan halunnut ärsyttää Petteriä, koska ei tiennyt, mihin olisi Santakoskelta lähtenyt. Hän tarvitsi vielä vähän lisää aikaa harkita ja suunnitella, saada ajatuksensa järjestykseen. Nyt kun hän ajatteli tulevaisuuttaan, tuntui siltä kuin hän olisi tuijottanut valkoista, tyhjää paperia. Hänellä ei ollut aavistustakaan, mitä hän halusi tehdä tai mihin hänen olisi kannattanut ryhtyä.

Eikä Petteri kai loppujen lopuksi edes ajatellut tästäkään asiasta kovin eri tavalla kuin suuri osa suomalaisista, Oona ajatteli apeana. Siksi kai hän oli niin turhautunut ja ärtynyt, koska hän oli kuvitellut muuttaneensa Santakoskelle elämänsä miehen luo. Mutta Petteri ei ollut Oonan elämän mies, hän oli vain mies, jonka kanssa Oona oli eri mieltä

monesta asiasta, mutta jonka katon alla Oona asui, koska oli ollut liian impulsiivinen.

2. Kultasilmäinen hymypoika

Miinusmerkkinen ilma tuoksui raikkaalta, hyvältä. Hengitys huurusi, pakkasta oli kahdeksan astetta. Lumi ratisi kodikkaasti talvisaappaiden alla. Oli pilkkopimeää, kun Oona lähestyi Lääkärikeskus Medikkiä. Vaikka oli maanantaiaamu ja kello oli vasta viisi, hänellä oli loistava olo. Hän tunsu hengittävänsä vapaasti, askeltavansa kevyesti.

Kyllähän hän tiesi, mistä se johtui: siitä, että Petteri heräisi tunnin päästä, ja aamutoimet hoidettuaan lähtisi ajamaan. Mies olisi jälleen koko viikon poissa myyntimatallaan. Oona asuttaisi taloa kahden kissa-Pushkinin kanssa. Taas hänellä olisi viisi päivää aikaa rauhassa miettiä, mitä hän tekisi, minne lähtisi.

Takana oli viikonloppu, joka oli tuntunut nälkävuoden mittaiselta. Oona oli käynyt lauantaina ulkolenkillä ja kaksi kertaa kaupassa. Hän oli ensimmäisellä kauppareissulla tahallaan unohtanut ostaa pari ruokatarviketta, koska halusi olla mahdollisimman paljon poissa Petterin luota. Hän oli tehnyt lihasoppaa ja leiponut sämpylöitä, imuroinut ja pyyhkinut pölyjä, pyörittänyt pyykkiä koneessa ja käpertynyt välillä sohvan nurkkaan lukemaan kirjaa.

Silti jo kello neljän aikaan iltapäivällä hän oli ollut aivan tuskastunut. Pari tuntia myöhemmin joku Petterin tuttu oli soittanut ja kysynyt miestä kanssaan paikalliseen ottamaan pari olutta. Oonan suureksi pettymykseksi mies oli vastannut kutsuun kieltävästi. Petteri oli sanonut haluavansa lauantai-iltana saunoa kaikessa rauhassa kotonaan, koska muuten oli jatkuvasti tien päällä.

Oona oli omalla vuorollaan viipynyt saunassa pitkään, istunut löylyssä niin sitkeästi että häntä oli lopulta alkanut pyörryttää. Kun hän oli palannut olohuoneeseen kylpytakissaan, oli Petteri virnistänyt, että kestopä hänellä pitkään.

- Minä jo meinasin tulla kysymään, että etkö saa selkää pestyä. Että olisiko pitänyt tarjota apua, mies oli vitsailut saaden Oonan jäykistymään. Hänen ilmeensä nähdessään oli Petteri nolostunut. Tunnelma oli taas sellainen kuin niin monesti ennenkin, vaivautunut. Oonasta tuntui, että Petteri olisi toivonut hänen muuttavan pois, mutta ei kehdannut vain sanoa sitä. Mies väitti, että Oona voisi viipyä niin kauan kuin haluaisi, mutta tuskinpa Petterikään tällaisesta tilanteesta nautti.

Oona oli juonut ison tuopillisen vettä ja vetäytynyt makuuhuoneeseensa, mutissut että aikoi kirjoittaa. Petteri ei ollut siihen sanonut mitään.

Sunnuntai oli ollut, jos mahdollista, vieläkin ahdistavampi. Oona oli lähtenyt pitkälle kävelylenkille heti aamulla. Hän oli leiponut korvapuusteja ja silittänyt pyykkejä, puhdistanut Pushkinin hiekkalaatikon ja kammannut kissan turkin. Minuutit olivat kuluneet tuskastuttavan hitaasti.

- Oletpa sinä touhukas, oli Petteri ihmetellyt. Mies itse oli vain lueskellut ja surffannut internetissä, katsonut välillä televisiota. Kun Oona oli iltapäivällä lähtenyt uudelleen kävelylenkille, oli Petteri hänen kauhukseen halunnut lähteä mukaan.

- Täytyy minunkin pikku hiljaa ryhtyä hoitamaan kuntoani, mies oli perustellut ja sullonut päälleen aivan liian pienen ulkoilupuvun. He olivat kävelleet neljän kilometrin kierroksen, ja Oona oli koko matkan rupertellut niin teennäisesti, että oli lopulta tuntenut itsensä suorastaan pahoinvoivaksi.

Oona saapui lääkärikeskuksen ovelle ja naputteli ovikoodinsa kulunvalvontalaitteeseen. Vihreä valo vilahti, ja hän saattoi työntää avaimen lukkoon. Hän varmisti huolella, että ovi loksautti kiinni hänen takanaan, ennen kuin hän jatkoi peremmälle.

Lääkärikeskus oli pimeä ja autio, niin kuin aina tähän aikaan. Oona sytytteli lamput ja suuntasi sosiaalitiloihin vaihtamaan siivousvaatteet päälleen. Siivousfirman puolesta hän oli saanut vähän liian suuren vaaleanvihreän työasun. Housujen lahkeetkin olivat sen verran pitkät, että ne oli pakko tunkea sukkiin, jotta hän ei olisi kompastunut niihin. Huivi tukan suojaksi, kertakäyttöhanskat käteen ja hän oli valmis.

Tämä siivoushomma oli ainut työ, jonka hän oli Santakoskelta onnistunut löytämään. Mitään omaan alaan vähäisestikään liittyvää ei ollut tarjolla - myös täältä oli kirjastosta karsittu henkilökuntaa ja kaupungin ainut kirjakauppa kituutti - ja muistakin paikoista oli kova kilpailu. Oona oli joskus opiskeluaikoinaan tehnyt siivoustöitä ja päättänyt palata niiden pariin ainakin tilapäisesti.

Siivoaminen oli sitä paitsi ihan mukavaa - ainakin tällainen siisti siivoaminen, hän tuumi ottaessaan siivouskomerosta välineitä esille. Hän kävi Medikissä siivoamassa joka arkipäivä kevyemmän kaavan mukaan. Kerran kuukaudessa tehtiin perusteellisempi siivous. Sen kävivät tekemässä saman siivousfirman kaksi muuta työntekijää ilta-aikaan, lääkärikeskuksen jo sulkeuduttua.

Tämän päiväsiivouksen ehti hyvin tehdä näin aamulla ennen lääkärikeskuksen aukeamista. Jostain syystä Oona tulikin varhain aamulla paljon mieluummin kuin olisi tullut illalla. Kun työt teki pois heti aamutuimaan, oli loppupäivän vapaa kuin taivaan lintu. Ahkeroimisen jälkeen oli myös